

BASEBALLOVÁ PÁLKA

PODIVNÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

STOPY VEDOU HODNĚ VYSOKO

MRTVÁ ZÓNA

DRUHÉ VYDÁNÍ

M. W. CRAVEN

THRILLER

MRTVÁ ZÓNA

Copyright © M. W. Craven, 2021

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2023

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-5427-6 (pdf)

MRTVÁ ZÓNA

M. W. CRAVEN

přeložil Jan Kozák

VENDETA

*Věnuji Joanne – mé kamarádce,
nejlepší přítelkyni a manželce.
Píšeš moc hlučně a donutila jsi
mě cvičit brzy ráno pilates,
ale stejně jsi bezva...*

Když se kolem plíží hadi, chci mít pod schody mangustu.

připisováno Hannibalovi

KAPITOLA PRVNÍ

Muž v masce Seana Conneryho řekl muži v masce Daniela Craiga: „Opičák Bertrand a mourek Raton sedí u ohně a pozorují, jak se v krbu pečou kaštiny.“

Upoutal jeho pozornost. „Cože?“ odvětil Daniel Craig.

Muži v maskách George Lazenbyho a Timothyho Daltona přerušili svoji činnost a poslouchali. Pierce Brosnan se sluchátky na uších a laptopem chrlicím složité instrukce nevnímal nic kromě dveří trezoru a tříklíčového časového a kombinačního zámku značky Diebold před sebou. Roger Moore čekal venku v dodávce.

„Bertrand se snaží odhrnout uhlíky, ale bojí se, že si spálí pracku,“ pokračoval Sean Connery. „Ale chce ty kaštiny a nechce se mu čekat, až oheň vychladne. A tak přesvědčí Ratona, aby je vyhrábl, a slíbí mu stejný díl.“

„A kocour to udělá?“

„Jo, udělá. Raton odhrne žhavé uhlíky a vybírá kaštiny jeden po druhém. A pokaždé když kaštan vytáhne, Bertrand ho zhltně. Nakonec je vyruší služka a oni musí utéct. Raton za svou námahu nedostane nic.“

Timothy Dalton byl mužem Seana Conneryho, ale zbytek týmu patřil Danielu Craigovi. George Lazenby byl *jeho* svalovec, Pierce Brosnan byl *jeho* technický pracovník a Roger Moore byl *jeho* kormidelník. Jako vedoucí týmu měl Daniel Craig pocit, že by měl být tím, kdo položí zřejmou otázku.

„Proč nám to říkáš?“ zeptal se.

„Jen tak,“ prohodil Sean Connery. „Je to pohádka, kterou zpracoval francouzský básník Jean de La Fontaine. Jmenuje se *Le Singe et le Chat – Opice a kočka* – a je o lidech, kteří pro

své vlastní cíle obětují ostatní. Z toho pochází také rčení ‚kočičí pracka‘:

„Je to vlastně idiom,“ poznamenal Timothy Dalton, „ne rčení.“

Sean Connery se otočil a zlostně na Daltona pohlédl. Nálada v předsíni trezoru se změnila. Dosud byla napjatá, ale teď ji ještě zabarvil podtón hrozby.

„Které části příkazu ‚Nikdy nepromluvíš!‘ jsi nerozuměl?“ otázal se tichým hlasem.

Ostatní vycítili, jak Timothy Dalton pod maskou zbledl. Daniel Craig pohlédl na Bondy ve svém týmu a pokrčil rameny. Sean Connery platil a platil dobře. Pokud chtěl mluvit o opicích, kočkách a kaštanech a ponižovat svého člověka, kdo byli oni, aby mu v tom bránili?

Předsín se ponořila do ticha.

Přerušil ho Pierce Brosnan.

„Jsme tam,“ řekl.

Jen málo bank dnes nabízí službu bezpečnostní schránky. Trezor, do něhož se Bondové vloupali, byl jedním z několika účelově vybudovaných zařízení patřících specializovanému poskytovateli. Měl to nejmodernější zabezpečení, ovšem kombinace hackerských útoků zvenčí a dovedností Pierce Brosnana při prolamování sejfů na místě je učinila zbytečnými.

Alespoň do doby, než se spustí záložní systémy.

„Jak dlouho?“ zeptal se Sean Connery.

„Měli jsme celkem osmnáct minut a dvacet sekund,“ odpověděl Daniel Craig.

Mrkl se na hodinky na vnitřní straně zápěstí. Zbývala ještě spousta času.

Trezor s nízkým stropem měl půdorys obdélníkového tvaru, čtyři a půl krát devět metrů. Byl osvětlen neonovými světly. Naproti dveřím stál ocelový stůl připevněný ke stěně. Na dvou delších stranách se od podlahy po strop táhly bezpečnostní schránky. Schránky dole byly o velikosti kufru a směrem nahoru, k úrovni očí a výše, se postupně zmenšovaly.

Kamerový systém fungoval, ale kamery byly přenastavené na šedesátiminutové zpoždění. Zaměstnanci, kteří trezor sledovali, uvidí, co se uvnitř dělo, ale až za hodinu.

„Začneme tady,“ rozhodl Timothy Dalton.

Sean Connery ho najal, aby zhodnotil obsah schránek, a on jen dychtěl přispět svým dílem. Zatím totiž byl jen nečinným pasažérem. Udělal krok k jedné z větších schránek.

„Tuhle ne,“ řekl Sean Connery a vytáhl z kapsy list papíru. přečetl sériové číslo: 9-206.

Bondové se rozestoupili a hledali schránku. Našel ji George Lazenby. Byla ve výšce hlavy a patřila k těm menším.

„Pane Brosnane, prosím,“ řekl Daniel Craig.

Pierce Brosnan studoval zámek. Dveře trezoru představovaly výzvu, ale protože uvnitř nesměl být nikdo bez dozoru, vlastní zabezpečení schránek bylo povrchní, v podstatě jen trochu vylepšené cylindrické zámky. Z brašny vytáhl vylamovač: zámečnický nástroj speciálně určený k rozbíjení a otevírání cylindrických zámků. Trvalo to méně než minutu. Vrátil vylamovač do brašny a ustoupil stranou.

Sean Connery otevřel malá dvířka. Bezpečnostní schránka byla prázdná, jak mu bylo řečeno. Pod maskou se usmál.

„Nevadí,“ prohlásil Dalton. „Musíme zkontrolovat stovky dalších.“

„Vlastně,“ řekl Sean Connery, „tu nejsme kvůli výběru ze schránky.“

„Ne? A proč tedy?“

„Máme provést vklad.“

Sean Connery vytáhl z opasku revolver, přitiskl ho na zátylek Timothyho Daltona a stiskl spoušť.

Byl mrtvý dřív, než dopadl na vyleštěnou podlahu. Tam, kde měl před chvílí hlavu, se ve vzduchu vznášel obláček růžové mlhy. Trezor byl cítit korditem a krví.

A strachem.

„Co to sakra je?!“ vyhrkl Daniel Craig. „Žádné zbraně, řekl jsem! Na práci si nebereme žádné zbraně.“

„Viš, co mi na té pohádce vždycky vadilo?“ pronesl Sean Connery. Pistoli držel u boku, ale bylo jasné, že kdyby musel, použil by ji znovu.

„Pouč mě,“ řekl Daniel Craig a odtrhl oči od škrabající se mrtvoly.

„O tom, co se stalo pak, nepadne ani zmínka. Žádná zmínka o tom, co udělal kocour Raton opičákovi Bertrandovi *poté*, co zradil.“

Daniel Craig se znovu podíval na mrtvolu. Přestala se hýbat. „Ten muž někoho zradil?“ V kruzích, kde se pohyboval, byla zrada normální.

Sean Connery neodpověděl.

„Dalton byl stejně Bond dost uhozený,“ prohlásil Daniel Craig a podíval se na hodinky. „Skončili jsme?“

„Skoro,“ odpověděl Sean Connery. Vytáhl něco z kapsy a položil to na okraj prázdné bezpečnostní schránky. Chvilí se ujišťoval, že je věc ve správné poloze.

„Teď jsme skončili,“ řekl.

A s tím Bondové odešli.

O třicet minut později dorazili první policisté, které na probíhající loupež upozornila bezpečnostní agentura monitorující kamerový systém trezoru.

Ale našli jen vychládající mrtvolu na podlaze a keramickou kysu, která se na ni dívala...

Detektiv seržant Washington Poe obvykle nerad chodil k soudu. Byrokracie a podřízenost vůči idiotům v parukách mu připadaly archaické. Nesnášel, když musel být k dispozici advokátům. Nesnášel, že se na policisty při podávání svědectví pohlíželo všeobecně s podezřením. Nesnášel, že takzvaní experti mohou rozebírat rozhodnutí učiněná ve zlomku vteřiny.

Ale ze všeho nejvíc mu vadilo, že když se účastnil soudu, znamenalo to, že někdo selhal. Rodina už nikdy neuvidí milovanou osobu. Žena už nikdy nebude věřit muži. Starý muž už nikdy neopustí svůj dům.

Důvodů, proč nesnášet soudní řízení, bylo zkrátka mnoho.

Ale tentokrát ne.

Tentokrát byl přítomen jako obžalovaný.

A hodlal si to užít.

Jeho případ se projednával u Smíšeného soudu v Carlisle, v moderní budově v centru města. Jediným odkazem na minulost byla památkově chráněná socha člena parlamentu z devatenáctého století, který před ní padl mrtev. Poe takové sochy schvaloval. Přál si, aby jich bylo víc.

Okresní soudce, který s ním před chvílí ztratil trpělivost, to zkusil znovu.

„Vím, že jde pouze o občanskoprávní záležitost, pane Poe,“ řekl, „ale důrazně vám doporučuji, abyste si zajistil *právní* zastoupení. Nepochybuji, že vaše kolegyně je“ – nahlédl do svých poznámek – „chytrá jako kolečkové křeslo Stephena Hawkinga, ale to, co se zde dnes projednává, nelze jen tak snadno zvrátit.“

„Považujte mě za poučeného, Vaše Ctihodnosti.“

„A bylo vám vysvětleno, že odmítnutí právního zastoupení není důvodem k pozdějšímu odvolání?“

„Ano.“

Okresní soudce měl sanici jako buldok a znepokojivě se podobal Rumpolovi z Bailey ze stejnojmenného seriálu. Z uší mu trčely takové chomáče chlupů, že to vypadalo, jako by si v nich udělala noru nějaká huňatá zvířata. Prohlížel si Poea přes půlměsíčkové brýle. Poe jeho pohled opětoval.

„Dobrá,“ povzdechl si soudce. „Pane Chadwicku, můžete pokračovat.“

Právník rady povstal. Byl to malý, kníratý, všetečně působící muž, takový ten typ, který pořizuje zápisy na schůzích sousedské hlídky.

„Děkuji, Vaše Ctihodnosti.“ Otevřel tlustou manilovou složku a vzal do ruky souhrnný list. „Fakta jsou v tomto případě nesporná. Téměř před pěti lety pan Poe legálně koupil pozemek na Shap Fell od pana Thomase Huma. Tento pozemek –“

„Pan Hume už zemřel, pokud vím. Nemýlím se?“

„Bohužel je to tak, Vaše Ctihodnosti. Pan Hume byl právoplatným vlastníkem pozemku a měl plné právo ho panu Poeovi prodat. Tento pozemek zahrnoval opuštěnou pastýřskou usedlost.“

„Tu budovu, o kterou se jedná?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Víme, že Herdwick Croft tam stojí od počátku devatenáctého století. Nedávno byl převeden do spádové oblasti Národního parku Lake District. Stanovisko místního úřadu pro územní plánování je takové, že salaš je od roku 2005 zapsána jako kulturní dědictví, a proto ji nelze upravovat bez výslovného souhlasu našeho úřadu. Původní majitel Herdwick Croftu byl o tomto ustanovení informován.“

„Pane Poe, chcete k tomu něco říct?“ zeptal se soudce.

Poe se podíval na osobu vedle sebe. Ta zavrtěla hlavou.

„Ne, Vaše Ctihodnosti,“ řekl.

„Jste si vědom toho, že zpochybnění statusu památkově chráněného objektu je jedna z mála právních možností, které vám v tuto chvíli zbývají?“

„Jsem, Vaše Ctihodnosti. Ačkoli, abych byl upřímný, když jsem Herdwick Croft kupoval, o jeho statusu jsem nevěděl. Thomas Hume mi to asi... zapomněl sdělit.“

Poe spíše cítil, než viděl, jak někdo na galerii ztuhl. Věděl, že Victoria Humeová, Thomasova dcera, je tam proto, aby ho podpořila. Cítila se zodpovědná za otcovu nečestnost, přestože ji Poe ujišťoval, že žádnou odpovědnost nenese. Před předáním hotovosti zkrátka neprovedl obvyklá právní ověření a teď za to platil.

„Jsem si jistý, že pan Poe si jako policista ve službě uvědomuje, že neznalost zákona neomlouvá,“ poznamenal Chadwick.

Poe se usmál. Doufal, že to řekne.

Chadwick pak deset minut podrobně popisoval úpravy, které Poe na Herdwick Croftu provedl: opravu střechy; vrt a čerpadlo, které instaloval, aby zajistil čerstvou tekoucí vodu; septik, který na pozemku vykopal; generátor a způsob, jakým dodával energii. Zkrátka vše, co Poe vykonal pro to, aby ze salaše učinil moderní a pohodlné bydlení. Dokonce i jeho milovaná kamna na dřevo byla zmíněna.

Když Chadwick skončil, soudce se zeptal: „A jak jste se o úpravách pana Poea dozvěděl?“

„Vaše Ctihodnosti?“

„Kdo vám to řekl, pane Chadwicku?“

„Znepokojený občan, Vaše Ctihodnosti.“

„To jistě nebyl člen zastupitelstva obce Oxenholme, že ne?“

Chadwick se na soudcovu návnadu nechytil. „Jak jsme se o těch úpravách dozvěděli, do toho tomuto soudu nic není, Vaše Ctihodnosti.“

Poe však věděl, že soudce trefil do černého. Muž, který informoval radu o jeho projektu nepovolené rekonstrukce, byl bývalý policista, protekčně dosazený detektiv šéffinspektor Wardle. Štřetli se během případu Jareda Keatona. Wardle se tehdy upnul ke špatnému směru vyšetřování a stálo ho to kariéru. Pak od policie odešel a nyní se věnoval svému novému povolání: místní

politice. Poe se na svém místě otočil a napůl očekával, že ho uvidí sedět na galerii pro veřejnost, ale kromě Victorie Humeové byly lavice prázdné. Na tom vlastně nezáleželo; kdyby to nebyl Wardle, našel by se někdo jiný. Poe sbíral nepřátele stejným způsobem jako střední třída body v Tescu.

„Tak se do toho dejte, pane Chadwicku,“ pobídl soudce právníka.

Advokát místního úřadu věnoval dalších deset minut podrobnému popisu předpisů pro územní plánování, které Poe porušil. Po dvou minutách se Poe v myšlenkách vzdálil.

Nedávno si na Herdwick Croftu konečně dopřál delší pobyt. Oddělení analýzy vážných trestných činů, kterému všichni zkráceně říkali SCAS, nemělo od případu Kurátora nic a vzhledem k tomu, jak případ dopadl, nikdo o nové vyšetřování ani nestál. Ředitel zpravodajské služby Edward van Zyl dal všem zúčastněným měsíc volna.

Pauza Poeovi náramně prospěla. Případ Kurátora ho téměř zlomil fyzicky i psychicky, a to z toho oproti jiným ještě vyvázl lehce. Čas strávený doma si skutečně užíval. Většinu dní si sbalil do batohu nějaké jídlo a vydal se na Shap Fell. Jen on a Edgar, jeho špringršpaněl, a všude kolem tisíce ovcí.

„Jak se má detektiv inspektorka Flynnová?“ zašeptal ženě vedle sebe. Stephanie Flynnová, detektiv inspektorka z SCAS, během případu porodila a nějak se to zkomplikovalo. Stále byla na nemocenské a Poe si nebyl jistý, jestli se vrátí.

„Pšt, Poe!“ zašeptala žena. „Musím to slyšet.“

Poe se vrátil ke svým myšlenkám. I když se to týkalo jeho vlastní budoucnosti, neměl takový mozek, aby dokázal poslouchat právní argumenty déle než minutu. V duchu si poznamenal, že Flynnové zavolá později. V poslední době se kontaktu s ní vyhýbal – vyvolávalo to špatné vzpomínky, a to nejen u něj, ale zřejmě i u ní.

„Jste připraven odpovědět, pane Poe?“

Poe zamrkal. Chadwick byl už zpátky na svém místě a všichni se teď dívali na něj.

Vstal.

„Chápu to správně, že místní úřad žádá soudní příkaz, aby mě donutil vrátit Herdwick Croft do stavu, v jakém byl, když jsem ho koupil, Ctihodnosti?“ zeptal se Poe.

„Přesně tak. Jste připraven odpovědět?“

Poe se podíval na osobu po své pravici. Ta přikývla.

„Jsem, Vaše Ctihodnosti.“

„A jste si jistý, pane Poe, že vás vaše kolegyně dokáže zastupovat, přestože nemá právnické vzdělání?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. V tom mi můžete věřit.“

Posadil se. Když žil ještě v Hampshiru, měl pouhou adresu. Teď měl domov. Aby ho ochránil, byl ochoten bojovat i špinavými prostředky.

A to, co se chystal právě udělat, bylo tak špinavé, že špinavější už to být nemohlo.

„Přepojuju na tebe, Tilly,“ řekl.

KAPITOLA TŘETÍ

Matilda „Tilly“ Bradshawová byla zvláštní, ale v dobrém slova smyslu. Měla dva tituly Ph.D. z Oxfordské univerzity, ale nejspíš ani nevěděla, kdo je premiér. Dokázala by odcitovat pí na tisíc desetinných míst, a kdybyste ji nechali, tak by to i udělala, ale nedokázala by vám říct, kdo jsou Sex Pistols. Ve třinácti letech začala studovat na vysoké škole, protože profesor z přijímací komise v Oxfordu přesvědčil její rodiče, že její „mysl, která se objeví jednou za generaci“, potřebuje více podnětů, než jí může poskytnout obvyklé státní školství.

Její specializací byla čistá matematika, ale vynikala ve většině vědních disciplín. Vlády a soukromé společnosti po celém světě jí poskytovaly výzkumné granty, a tak se očekávalo, že na Oxfordu zůstane celý svůj profesní život. A nějakou dobu jí to stačilo.

Dokud už to prostě nestačilo.

Profesor z přijímací komise nepochopil – či snad záměrně přehlédl –, že zkrácení dětství na prahu dospívání má svoje důsledky. To, že se nestýkala s lidmi svého věku a nepřišla do kontaktu s nikým, kdo nebyl na její intelektuální úrovni, znamenalo, že si nikdy nemusela osvojit dovednosti mluvit a myslet společensky konvenčním způsobem. Výsledkem byla nevinná, bezelstná žena, která verbalizovala každou svou myšlenku a věřila všemu, co jí bylo řečeno.

Poe vlastně nikdy nepřišel na to, proč se rozhodla odejít z akademického světa a připojit se k Oddělení analýzy vážných trestných činů Národní kriminální agentury (NCA). Choval podezření, že po otci zdědila svéhlavost. Ve třiceti letech opustila Oxford a přijala práci analytičky SCAS. Řekla Poeovi, že chce své teoretické matematické modely aplikovat v reálném světě. Poe nevěděl, co to znamená, ale když viděl diamant, poznal ho. Vzal

ji pod svá křídla a pomohl jí zorientovat se v novém a vzrušujícím světě, kterému byla poprvé vystavena. Ona mu na oplátku zjemňovala ostré hrany a pomáhala mu zvládat jeho demony, jak nejlépe uměla.

A k překvapení všech se z nich stali přátelé. Ne milenci, ale *přátelé*. Šlo o druh přátelství, které se objeví nanejvýš jednou nebo dvakrát za život.

Proto když se dozvěděla o Poeových problémech s bydlením, vzala si týdenní dovolenou a stala se odbornicí na stavební právo.

Chadwick netušil, co se na něj chystá.

Pokud byla Bradshawová nervózní, nebylo to na ní znát. Neměla sice žádné právnické vzdělání, ale Chadwick ani se svým čtyřletým studiem práv, ročním kurzem právní praxe a interní podporou se Bradshawové a jejímu jednomu dni na internetu nemohl rovnat.

„Dobrý den,“ řekla.

Soudci lehce zamávala. Ten jí mávnutí oplatil.

„Jmenuji se Matilda Bradshawová, Vaše Ctihodnosti. Jsem velmi potěšena, že vás poznávám.“

„I já vás moc rád poznávám, Matildo.“

„Co to má být?“ podivil se Chadwick.

„Na výměně zdvořilostí není nic špatného, pane Chadwicku,“ odvětil soudce.

Poe se usmál. Bradshawová si už soudce získala.

„Na zdvořilosti není vůbec nic špatného, Vaše Ctihodnosti,“ přisvědčil Chadwick. „Měl jsem na mysli otázku, jak by se měl oblékat člověk, který chce být vyslechnut tímto soudem. Tím, že se slečna Bradshawová obléká takto, znevažuje nejen vás, ale i staletou tradici.“

Matilda měla na sobě tričko a volné plátěné kalhoty s velkými bočními kapsami. V podstatě to samé, co nosila každý den. Černé tričko hlásalo velký bílý nápis: „Jsi hmota.“ Pod ním byla mnohem menším písmem napsána slova: „Dokud se nevyznášobíš rychlostí světla na druhou... Pak jsi energie.“

Poe se postavil. „To je tvoje oblíbené tričko, že, Tilly?“

„Je to tak, Poe. Je to citát Neila de Grasse Tysona. Limitovaná edice.“

„Ano, takže se *oblékla* pro tuto příležitost, Vaše Ctihodnosti.“
Chadwick vstal.

„Ale –“

„Pane Chadwicku, u tohoto soudu budu já rozhodovat o tom, jestli mě někdo znevažuje, ne vy,“ řekl soudce. „A teď si *vyslechnu* slečnu Bradshawovou. Pokud si ji chcete vyslechnout také, doporučuji vám, abyste se posadil.“

Chadwick poslechl.

„Prosím, pokračujte, slečno Bradshawová.“

Jak si to nacvičili, Bradshawová vyndala z batohu dva dokumenty. „Mohu přistoupit, Vaše Ctihodnosti?“ zeptala se.

„Můžete.“

Bradshawová přišla k soudci a podala mu jeden z dokumentů. Na zpáteční cestě podala druhý nasupenému Chadwickovi.

„Naše stanovisko je jednoduché, Vaše Ctihodnosti,“ prohlásila. „Domníváme se, že by bylo nezákonné, kdyby okresní soud rozhodl ve prospěch pana Poea.“

„Cože?“ vykřikl Chadwick.

Soudce se na něj zamračil a pak řekl: „Myslím, že byste to měla vysvětlit, slečno Bradshawová.“

„Je to opravdu jednoduché, Vaše Ctihodnosti. V roce 1901 navrhl samosprávný městský obvod Kendal místní vyhlášku č. 254, kterou později potvrdil ministr. Je to zákon na ochranu Shap Fell a Mardale Common. Jak vidíte z přiložené mapy, Poeův dům spadá do těchto hranic. Chápu, že vyhláška č. 254 měla zastavit nezákonné rozšiřování lomu. Oba máte fotokopii originálu dokumentu. Když se v roce 1974 stal samosprávný městský obvod Kendal součástí Jižního Lakelandu, byly všechny jeho předpisy převzaty a začleněny do současného souboru zákonů o územním plánování. Poté ho ratifikovala Rada hrabství Cumbria. Nikdy nebyl zrušen.“

Chadwick si nasadil silné brýle na čtení a horečně obracel stránky dokumentu, který mu byl předán.

Okresní soudce vypadal uvolněně. „A co tato vyhláška zakazuje, slečno Bradshawová?“

„Oddíl 2, pododdíl F výslovně zakazuje úmyslné odstraňování, přemísťování nebo poškozování jakéhokoli kamene ve vymezených hranicích.“ Bradshawová se obrátila k Poeovi. „Pane Poe, jak jste upravil Herdwick Croft?“

„Použil jsem kameny, které se povalovaly v okolí,“ odpověděl.

„Vaše Ctihodnosti, když se podíváte na oddíl 3, pododdíl E, uvidíte, že kácení nebo poškozování jakýchkoli rostlin či vegetace je rovněž výslovně zakázáno. Pane Poe, jak jste instaloval svůj septik a vrt?“

„Musel jsem je vykopat.“

„A poškodil jste okolní rostliny a vegetaci?“

„Obávám se, že ano.“

„A jaký trest je spojen s těmito dvěma přestupky, slečno Bradshawová?“ zeptal se soudce.

„V zadní části je uvedeno, že každý, kdo se proviní proti některému z těchto předpisů, bude potrestán pokutou do výše padesáti liber v dnešní měně.“

Poe povstal. „Mám v úmyslu přiznat se k těmto přestupkům, pokud proti mně bude vzneseno obvinění, Vaše Ctihodnosti.“

„Ale to je přece směšné,“ vyhrkl Chadwick. „Jak se může od místního úřadu očekávat, že se vyzná ve spletitostech sto let staré vyhlášky, kterou byl nucen přijmout v sedmdesátých letech? Vaše Ctihodnosti, tohle je zjevně zoufalý pokus –“

Soudce se usmál. „Ale pane Chadwicku, jak jste tady prve prohlásil, neznalost zákona neomlouvá.“

Chadwick zrudl.

Soudce pokračoval. „Podíval jsem se na to jen zběžně, ale zdá se, že je to právní dokument. A tento soud rozhodně nemá pravomoc nerespektovat zákon ratifikovaný ministrem.“ Podíval se na Chadwicka přes půlměsíčkové brýle. „A to nemá ani místní úřad.“

Bradshawová znovu povstala.

„Vaše Ctihodnosti, pokud tento soud donutí pana Poea, aby vrátil Herdwick Croft do původního stavu, donutí ho tím také k dalšímu porušení zákona. Neměl by jinou možnost než přerovnat kameny, které použil na stavbu zdí, a rostliny a vegetace by byly znovu nepochybně poškozeny, když by vykopal svůj septik a čerpadlo z vrtu.“

„Pane Chadwicku, nechcete mi vysvětlit, jak má pan Poe uvést svůj dům do původního stavu, aniž by porušil zákon?“

Chadwick zíral na dokument před sebou.

„Chtěl bych dvoutýdenní odklad, Vaše Ctihodnosti,“ řekl.

„Zamítnuto. Toto je vaše žaloba a já očekávám, že budete připraven. A teď, pokud nemáte nic dalšího, co byste dodal, odcházím. Až se vrátím, budu moci vynést rozsudek. Pane Chadwicku, na vašem místě bych se na mé rozhodnutí psychicky připravil. Tento soud nebude zaujímat příznivý postoj k jakémukoli místnímu orgánu, který mění zákon jen proto, aby napomohl zášti. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Naprosto, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Chadwick.

Poe se na Bradshawovou usmál. Ťukli si o sebe pěstmi.

Proběhlo to přesně tak, jak doufali.

V tu chvíli vstoupili do soudní síně dva muži a všechno šlo do háje.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Oba muži přistoupili k soudcovské lavici. Jeden měl zrzavé vlasy, druhý dlouhé a šedivé. Poe jim v duchu přidělil přezdívky Zrzek a Gandalf. Zrzek něco pošeptal soudci. A soudce, místo aby je vykázal ze soudní síně, k Poeovu překvapení zašeptal něco v odpověď. Nejednou se přitom podíval Poeovým směrem.

Nakonec přikývl.

Odkášlal si a řekl: „Zdá se, že nakonec přece jen dostanete odklad, pane Chadwicku – pana Poea je totiž naléhavě třeba jinde.“

O dvě minuty později byla soudní síň prázdná. Soudce odešel do své pracovny a pan Chadwick se tiše vytratil, aby si lízal rány.

„Washington Poe?“ řekl Zrzek. Gandalf ještě nepromluvil.

Poe přikývl.

„Můžete jít s námi, pane? Prosím.“

„A vy jste...?“

„Jmenuji se Jonathan.“

„Máte příjmení, Jonathane?“

„Mohl byste jít s námi, pane?“

„Kam?“

„Uvidíte. Za pár hodin jsme tam.“

„Aha,“ řekl Poe. „Nepředpokládám, že byste mi mohl ukázat nějaký průkaz, nebo snad ano?“

„Promiňte, pane. Žádný u sebe nenosím.“

„V tom případě nikam nepůjdu,“ odmítl Poe. „Táta mě varoval, abych nikdy nenastupoval do auta k cizím mužům.“

Jonathan se podíval na Gandalfa. Ten přikývl.

„Došlo k vraždě,“ řekl Jonathan.

Victoria Humeová s Bradshawovou čekaly venku. Poe jim vysvětlil to málo, co věděl.

„Zajdu pro Edgara,“ navrhla Victoria. „Můžeš si ho vyzvednout později.“

„Děkuju,“ řekl. „Tilly, mohla bys odvézt moje auto ke mně domů? Tvoje stejně parkuje tam.“

„Vlastně bychom rádi, pane, aby s námi šla i slečna Bradshawová,“ promluvil poprvé Gandalf.

„Vy byste rádi?“ podivila se Bradshawová.

Gandalf ukázal na kolegu. „Auto vám odveze domů Jonathan. Proto je tady.“

„Vážně?“ poznamenal Poe. „A máte nějaké jméno?“

„To není důležité, pane. *Důležité* je dostat vás tam, kde vás potřebujeme.“ Podíval se na hodinky. „A už máme zpoždění.“

„Uvědomujete si, že se soudce chystal rozhodnout v můj prospěch? Kdo ví, s čím rada přijde v čase, který jste jí vy dva šašci dali navíc.“

„Je mi líto, pane,“ řekl, „ale právě o čas tu jde především. Lidé na vás čekají.“

„To je v pořádku, Poe,“ vložila se do řeči Bradshawová. „Z právního hlediska není nic, co by *mohli* udělat.“

Poe o tom přesvědčený nebyl. Národní park Lake District byl přímo posedlý minulostí. Všechno muselo být jako za časů Beatrix Potterové a vše, co nebylo, se nedoporučovalo a zakazovalo zákonem. Dva týdny byly pro lidi, kteří hledali skulinu, dostatečně dlouhá doba.

„Pane?“

Poe se podíval na Bradshawovou. Pokud byli Gandalf a Jonathan z agentury, jak si myslel, pak Gandalf zřejmě nepřeháněl, že spěchají.

„Jsi pro, Tilly?“

„Pojďme do toho, Poe.“

„Tak nás tedy ved, Gandalfe.“

„Co prosím?“

„Nic.“

KAPITOLA PÁTÁ

Gandalf otočil své nevýrazné, ale výkonné Audi na jih k dálnici M6 a sešlápl plyn. Neřekl, kam jedou, ale Poe měl docela slušnou představu.

Neprokázali se příjmením a nepředložili žádný průkaz totožnosti. Cesta měla trvat „několik hodin“ a směřovali na jih. To by je přivedlo do blízkosti Manchesteru a díky překvapivému omylu, kdy stavitelé najatí na stavbu jejich severní operační centrály umístili její obrázky do firemní brožury, Poe dokonce věděl, na jaké poštovní směrovací číslo míří.

Nic však neřekl. Raději si své podezření zatím nechal pro sebe.

Gandalf je odvezl do průmyslového areálu na okraji Manchesteru. Poe si byl jistý, že jede oklikou, aby si nezapamatovali cestu. „Měli jste nám ještě narazit na hlavy kukly;“ zavrčel.

Gandalf ho ignoroval.

Když dorazili k cíli – nízké, ploché budově, která vypadala jako distribuční centrum Amazonu –, Gandalf odbočil k podzemnímu parkovišti a zpomalil, protože se blížil ke kontrolnímu stanovišti. Zastavil před černožlutou klínovou zábranou proti nárazu. Muž za sklem byl ozbrojený a měl na sobě neprůstřelnou vestu.

„Páni,“ vydechla Bradshawová.

Poe, který už viděl opevněné policejní stanice, když projížděl s Černou hlídkou Belfastem, neřekl nic.

Gandalf spustil okénko a ukázal letmo průkaz, který předtím zapřel.

„Dnes nejste sám, pane?“ zeptal se muž za sklem.

„Mám s sebou dva na briefing.“

Muž se sehnul, aby zkontroloval, kdo sedí na zadním sedadle, načež zvedl telefon. Po krátkém rozhovoru se protinázarová zábrana spustila.

Jakmile zaparkovali, doprovodil je Gandalf k výtahu. Stejně jako v některých hotelech ve středu města byl vybaven čtečkou karet, která ho aktivovala. Na rozdíl od městských hotelů nebylo žádné z tlačítek do pater označeno. Kamery ve všech čtyřech rozích stropu snímaly celou kabinu, cestující se neměli kam schovat.

Gandalf se dotkl čtečky svou identifikační kartou. Tlačítka do pater se rozsvítila. Než jedno stiskl, zakryl je statným trupem.

„Vážně, kámo, měli jste nám narazit ty kukly,“ ucedil Poe. Čím víc se snažili utajit své postupy, tím bylo všechno jasnější.

Výtah se rozjel. Dolů, ne nahoru. To dávalo Poeovi smysl. Budova byla vysoká jen pár pater, ale bůhví, jaká hloubka byla pod nimi.

Dveře se otevřely a Gandalf jim pokynul, aby vyšli ven. Prošli řadou bezpečnostních kontrol. Sejmuli jim otisky prstů a naskenovali sítnice.

Poeova nálada byla čím dál horší.

Nakonec je zavedli do uzavřené recepce. Byla čistá a funkční. Tvarované plastové sedačky, automat na vodu a ostré osvětlení. Na stěně visely pouze hodiny ukazující čas ve velkých městech po celém světě.

Gandalf je zavedl k recepčnímu okénku. Žena za sklem vypadala schopně a efektivně. Takový ten typ, který přesně ví, který chytit autobus.

„Washington Poe a Matilda Bradshawová z Národní kriminální agentury,“ představil je Gandalf, zatímco jeho hlas byl elektronicky zesílen přes kovovou mřížku. „Přišli na poradu ve tři odpoledne.“

„Průkazy, prosím,“ řekla žena.

Pod okénkem se otevřela klapka a šěrbinou vyjela přihrádka. Gandalf ji vzal a položil na pult.

Poe se podíval na Bradshawovou a pokrčil rameny. Položili do přihrádky průkazy. Gandalf ji zasunul zpět do šterbiny. Klapka se zavřela. Žena si průkazy vzala a zadala jejich údaje do počítače. Do plastových pouzder vložila dvě propustky velikosti kreditní karty, připevnila je na šňůrky a poslala je v přihrádce zpět.

Poe se podíval na svoji propustku. Bylo na ní velkými červenými písmeny napsáno jeho jméno, NÁVŠTĚVNÍK a přístupový kód, který ho pravděpodobně opravňoval ke vstupu do určitých částí budovy, ale ne do jiných.

„Noste je pořád u sebe,“ řekla žena. „Pokud tak neučiníte, jedná se o trestný čin. Až odsud odejdete, vrátíte je. Poté vám budou vráceny vaše průkazy.“

Gandalf vytáhl vlastní průkaz a pověsil si ho na krk.

Na jeho průkazu nebylo napsáno NÁVŠTĚVNÍK ani jméno, všiml si Poe, a jeho přístupový kód se lišil od jejich.

„Když mi teď předáte své mobilní telefony a další elektronická zařízení, vezmeme vás tam, kde je vás třeba.“

Bradshawová vyndala z tašky svůj pracovní mobil, tablet, osobní mobil a dva různé notebooky. Věci musely natříkrát projít posuvnou zásuvkou, aby se všechny dostaly dovnitř.

Žena je vložila do černého pouzdra a napsala na něj jméno Bradshawové.

„Páni, to je Faradayovo pouzdro?“ zajímala se Bradshawová. „To je Faradayovo pouzdro, Poe.“

Pokrčil rameny.

„Je navrženo tak, aby odstínilo to, co je uvnitř, před signály wi-fi, bluetooth, mobilními signály, GPS a rádiovými signály,“ pokračovala. „To znamená, že kdybych se pokoušela odesílat nebo přijímat zprávy, nešlo by to, dokud je moje vybavení v pouzdře.“

„A zkoušíte to snad?“ zeptala se žena. Přimhouřila oči a podívala se na Bradshawovou.

„Bože, ne. Vždyť ani nevím, kde jsem.“

„Seržante Poe, váš mobilní telefon, prosím.“

Postrčila k němu přihrádku.

„Ne,“ řekl Poe.

„Ne? Co myslíte tím ‚ne‘?“

„To je jistě dost snadné na pochopení. Mimořádně běžné slovo. Používá se k vyjádření záporné odpovědi.“

„Sem se nikdo nedostane s mobilem, Poe,“ promluvil Gandalf.

Poe neříkal nic.

Gandalf neříkal nic.

Žena za oknem neříkala nic.

Bradshawová přelétla očima mezi nimi třemi a nejspíš přemýšlela nad tím, do jak velkých problémů se Poe chce dostat.

Poe však věděl, kde je a s jakou agenturou má co do činění. Věděl také, že pokud hned na začátku nezaujme pozici, která by jasně říkala, že není jejich pejsek, nikdy mu nebude dovoleno pracovat samostatně. A něco mu říkalo, že samostatná práce bude v příštích dnech důležitá.

Gandalf zamrkal jako první.

„Dobře,“ řekl. „Tak to nemůžete dovnitř. Zavolám dolů a dám jim vědět, že jste na cestě zpátky. Noreen, můžete zařídit odvoz pana Poea a slečny Bradshawové domů, prosím?“

Neučinil přitom žádný pohyb. Ani Noreen se nepohnula.

„Tak vytáhněte Tillyiny věci z toho svého Fabergého pouzdra,“ řekl Poe.

„Z *Faradayova* pouzdra, Poe,“ opravila ho Bradshawová.

„Co jsem říkal?“

„Fabergého.“

„Fakt? Odkud to jen mám?“

„Nevím. Že by z dějepisu? Fabergého vejce přece.“

„Ach ano. Úplně jsem na ně zapomněl. Víc jsem se zajímal o slavné bitvy –“

„Nechte toho, Poe!“ obořil se na něj Gandalf. „Máte dvě možnosti: buď dáte Noreen svůj telefon, nebo vás nechám zatknout.“

„Poe, dej jim svůj telefon,“ zdůraznila Bradshawová. „Prosím.“

„Ne,“ zopakoval Poe.

„Noreen,“ řekl Gandalf. „Prosím, zavolejte ochranku. Řekněte jim, aby seržanta Poea zatkli.“

Noreen zvedla telefon. Vytočila třímístné číslo a pak zašep-tala do sluchátka.

Bradshawová zalapala po dechu.

„Neboj, Tilly,“ řekl Poe a nespouštěl oči ze zaskočeného Gandalfa. „Nezatknou nás. Neudělali jsme nic špatného a nikdo z týchle agentury stejně nemá pravomoc zatýkat. Od toho jsme tady my, tuším. A není třeba pro nás zařizovat transport. Vím přesně, kde jsme.“

Poe to Gandalfovi řekl.

„Jak to sakra můžete vědět?“ podivil se Gandalf.

Žena za sklem na něj s nedůvěrou pohlédla.

„Co je?“ vyhrkl. „Já jsem mu to neřekl!“

Poe si povzdechl. „Vy šašci z MI5 asi nejste tak chytrí, jak si myslíte.“

KAPITOLA ŠESTÁ

„MI5?“ Bradshawová vykulila oči.

„Přesně tak, Tilly,“ odvětil Poe. „Nebo Bezpečnostní služba, nebo Pětka, nebo jakýkoli jiný název, který jim tento týden přijde cool.“

„Neměli bychom tedy dělat, co se nám řekne?“

„Ano, seržante Poe, neměl byste?“ ozval se někdo za nimi.

Všichni se otočili. Do recepcce vstoupil muž. Poe nevěděl, odkud přišel. Neviděl ani neslyšel, jak se blíží – v jednu chvíli tam nebyl, v příští ano.

Bylo mu kolem padesáti a člověk si hned všiml jeho strnulé, trhavé chůze. Vysoký a štíhlý, s prošeďivými vlasy pečlivě rozdělenými pěšinkou, vyzařoval autoritu, jakou mají jen ti, kdo jsou zvyklí skutečně velet. Jeho oblek v barvě stínu nenechával Poea na pochybách, že kdysi byl v módě a nejspíš zase bude. Ale momentálně ne. Iluzi někoho, kdo se narodil o sto let později, než měl, dotvářely kapesní hodinky připnuté k vestě zlatým řetízkiem. Chyběl mu už jen cylindr a monokl. Kdyby měl Poe na hlavě čepici, smekl by.

Jeho pronikavé šedé oči v jediném mžiku zaregistrovaly, co se děje.

Gandalf zbledl. Noreen si hned našla něco na práci na počítači.

Muž se na Poea uličnický usmál. „Tohle všechno vypadá jako dost vzrušující záležitost,“ řekl.

Jeho hlas zněl kultivovaně. Takový ten patricijský, pomalý styl řeči vzdělance z Etonu, který dokáže libovolně pronášet neznámé latinské fráze.

„Seržant Poe nechce odevzdat svůj mobil, pane,“ oznámil Gandalf. „Chtěli jsme zavolat ochranku.“

„Proč ne?“ odpověděl muž. „Řekl jste mu, proč jste ho sem pozval?“

„Pozval?“ podivil se Poe. „Tak tomu říkáte?“

„Ano, pane. Řekl jsem mu, že došlo k vraždě.“

„A?“

„Pane?“

„A co jste mu ještě řekl?“

Gandalf zrudl. „Nic, pane.“

„Opravdu? Ale já jsem byl dnes ráno na stejné poradě jako vy, na té, kde se probíralo zapojení seržanta Poea do této záležitosti. Konkrétně si vzpomínám, že vám a Jonathanovi bylo řečeno, že seržant Poe má být plně informován o tom, co se stalo a kam byl pozván. Že laskavost prokazuje on nám, nikoli naopak. Také si vzpomínám, že bylo řečeno, že pokud by seržant Poe nebyl plně informován nebo pokud byste se ho snažili přimět silou nebo by došlo k nějakému pitomému sporu, pak... No, pravděpodobně by se staly takové věci, jako je tato. A že to bylo řečeno, Andrew, si vzpomínám, *protože jsem to byl já, kdo to řekl.*“

„Ano, pane.“

„Dobrá tedy. Jsem si jistý, že máte plno věcí, které musíte vyřídit.“

Andrew se v tu ránu vypařil. Jiné slovo pro to ani neexistovalo.

„Někdy se tu berou až příliš vážně, seržante Poe.“ Muž k detektivovi napřáhl ruku.

Poe ji sevřel. Byla pevná a suchá.

„Alastor Locke,“ pronesl.

„To je vaše pravé jméno?“ zeptal se Poe.

„Proboha, to ne.“ Obrátil se na Bradshawovou. „A vy musíte být Matilda Bradshawová.“

„Ano, můj pane.“

Poe si odfrkl. Málem před chvílí řekl totéž.

„Říkejte mi Alastore, Matildo. Nepokoušeli jsme se vás získat, když jste byla na Oxfordu?“

„Dvakrát, Alastore. A měl byste mi říkat Tilly.“

„Budu. A vás mám oslovovat Washingtonem, seržante Poe?“ zeptal se Locke. „Nebo byste byl raději, kdybychom zůstali u formálních způsobů?“

„Má rád, když mu říkají Poe,“ poznamenala Bradshawová. „Vid', Poe?“

„Poe je fajn,“ souhlasil.

„Obvykle jste tříčlenná klika, pokud vím, nebo ne?“ řekl Locke. Poe se podíval na Bradshawovou.

„Znamená to malou, exkluzivní skupinu, Poe.“

Povzdechl si. Takhle to mělo nakonec dopadnout, že?

„Teď jsme tu jen my dva, Alastore,“ odpovéděl.

„Hm?“

„A jsem si jistý, že to už víte. Můžete konečně přestat blbnout a říct nám, proč jsme tady?“

Locke zvolal: „Skvělé. Teď, když jsme se všichni shodli, že se nenecháte zastrašit, Poe, buďte tak hodný a dejte ten ztracený telefon do přihrádky.“

Poe to udělal.

„Dobře. A teď už se pojd'me podívat, co je tu za povyk, ano?“ řekl Locke.

Locke je vyvedl z recepce do dlouhé chodby. Kamery se přimykaly ke stropu jako gekoni. Na konci jim otevřel dveře.

Vešli do klimatizované otevřené kanceláře. Byla bez oken a vypadala jako call centrum. Žádný Q tu nevyhazoval do vzduchu zdi kazetákem, nikdo neházel buřinky na věšáky a v dohledu ani jeden Aston Martin. Lidé popíjeli kávu, ne martini.

Bylo to velké zklamání.

Místo toho u počítačů v malých kójiích pracovali muži a ženy s bledými tvářemi, všichni se tvářili vážně a horečně bušili do kláves. Poe se na jednu z žen podíval, když je Locke vedl do zadní části místnosti. Monitor jejího počítače byl chráněn filtrem soukromí – obraz na monitoru mohla vidět jen osoba sedící přímo před ním. Jakmile se k ní Poe přiblížil, obrazovka ztmavla. Zřejmě nějaký druh nouzového vypínače.

Žena se otočila, aby zjistila, co se stalo. Když uviděla Poea, zakroutila hlavou.

„To dělá vaše propustka, Poe. Mají v sobě štítky RFID,“ vysvětlil Locke.

„Tilly?“

„Radiofrekvenční identifikace, Poe. Používají elektromagnetické pole, aby nás automaticky identifikovali a sledovali. Tyhle musí být navíc nastavené tak, abychom nemohli zabloudit do nepovolených oblastí. Pokud to uděláme, počítače se automaticky vypnou a někdo bude upozorněn.“

„No nazdar,“ řekl.

Když následovali Locke a centrální uličkou, počítače po obou stranách zhasínaly, jako by někdo vypínal světla na letištní dráze.

„Já vím, já vím,“ přikývl Locke s úsměvem, „měli jsme vám narazit ty kukly.“

Což jen potvrdilo Poeovo podezření, že je Locke sledoval a poslouchal od chvíle, kdy dorazili.

„Tohle všechno je trochu nudné, ne?“ poznamenal Poe.

„Dnes už to není jen o mrtvých schránkách a schůzkách na lavičce v parku.“

„Zníte trochu zklamaně.“

„Všichni se musíme přizpůsobit. Pokroky v kybernetickém světě znamenají pro svět zpravodajských služeb velké vyrovnání rozdílů.“

„Jak to?“

„Jsem si jistý, že mladá Tilly by to dokázala vysvětlit lépe, ale v dnešní době může zemi vyhrožovat kdokoli. *Kdokoli*. Nevěřil byste, jak je naše infrastruktura zranitelná. Brutální teroristické činy se sice vkradou do titulků novin, ale když v Londýně vjedou kamionem do davu, v Birminghamu aspoň nezhasnou světla.“

„Vypadáte jako přemýšlivý typ,“ poznamenal Poe.

„Nemáte ani ponětí, co všechno mi v noci nedá spát. Každopádně, podívejte, jsme tady.“

To, co Poe považoval za přepážku z matného skla, byla ve skutečnosti samostatná konferenční místnost. Locke otevřel dveře a vstoupili dovnitř. Poe se okamžitě cítil jako doma.

Konferenční místnost se nepochybně používala k různým schůzkám – zřejmě jste si ji museli rezervovat prostřednictvím něčeho tak přízemního, jako je vedoucí kanceláře –, ale právě teď ji Poe poznal v její pravé podobě.

Vyšetřovací místnost plná ustaraných lidí.

Poe a Bradshawová se posadili dozadu. Locke zamířil dopředu a pošeptal něco do ucha ženě s pískově hnědými vlasy. Měla strohý oblek a respekt vzbuzující obličej. Podívala se jejich směrem. Locke si sedl dopředu a žena se postavila.

Hluk v pozadí okamžitě ustal. Zřejmě velké zvíře.

„Dobré odpoledne, dámy a pánové,“ pozdravila. „Pro ty z vás, kteří mě neznají, jsem Mary Hopeová a mám na starost tento

incident. Teď, když jsou tu naši kolegové z Národní kriminální agentury, můžeme začít.“

Několik hlav se otočilo. Bradshawová se usmála a zamávala. Poe ne.

Ze stropu se spustilo promítací plátno. Objevila se na něm fotografie muže. Taková fotografie, jakou najdete v brožurách úspěšných a zavedených firem. Muž byl ve středních letech a měl dobré zuby, vlasy pečlivě rozdělené na pěšinku a ostře řezanou čelist.

„Christopher Bierman. Britský občan, ale žije v Americe.“

Další obrázek. Tentokrát realistický.

Poe cítil, jak mu ztuhla páteř. Nyní se nacházeli v oblasti *jeho* působnosti.

„Pan Bierman byl nalezen dnes ráno v obytném domě na předměstí Carlisle. Zdá se, že byl ubit k smrti. Ve stejné místnosti jako tělo byla nalezena zakrvácená baseballová pálka.“

„Motiv?“ zeptal se někdo vepředu.

„Je možné, že hledal lásku na špatných místech – podle prvních náznaků mohl být dům využíván jako nevěstinec. Pravděpodobně šlo o nezdařené vydírání, ale vzhledem k tomu, co je prakticky hned za rohem, jsme považovali za rozumné provést náležitou prověrku.“

Mary Hopeová jim několik následujících minut vyprávěla, co bylo o případu známo. Poe hádal, že taková instruktáž není zrovna její šálek kávy, protože vynechala některé dost podstatné věci.

Čeho bylo dosaženo během první hodiny vyšetřování na místě činu? Tzv. zlatá hodina byla velice důležitá, protože forenzní důkazy byly nejčerstvější. Krev mohla být ještě vlhká, a tudíž lépe viditelná, svědci se ještě nevzdálili, alibi ještě nebylo vytvořeno. Bylo místo činu nenarušené, nebo se na něm pohybovali lidé? Pokud měl vést vyšetřování, Poe doufal, že ten, kdo zasahoval jako první, byl policista, a ne záchranář. I když bylo tělo zelené a patřičně zavánělo, z otevřeného hrudníku lezli červi a na místě, kde měla být hlava, byl čtyřplátkový toustovač,

záchranáři se stále snažili zavést kapačku. Víc než jen pár vrahů uniklo spravedlnosti, protože se rozhodující důkazy ztratily kvůli zdravotníkům a jejich velkým botám, které rozšlapaly stopy.

Kdyby však jako první dorazil policista a vzápětí by zjistil, že zranění oběti jsou neslučitelná se životem, jeho další myšlenky by směřovaly k zachování neporušenosti místa činu.

To byly postupy, o kterých by zkušený vrchní vyšetřující důstojník – vlastně každý pořádný SIO – věděl, že je má příslušníkům při první příležitosti vysvětlit. A že to *nevěděla* Hopeová, svědčilo pouze o tom, proč ho tam vzali.

„Požádali jsme o souhlas Národní kriminální agenturu, aby se podílela na policejním vyšetřování, a tento souhlas jsme obdrželi. Navenek to bude mít formálně na starosti policejní sbor hrabství Cumbria, ale všechna důležitá rozhodnutí budou probíhat prostřednictvím seržanta Poa.“

Poe si v duchu poznamenal, že jakmile mu vrátí telefon, zavolá detektivu superintendentce Jo Nightingaleové. Nightingaleová byla nejvýše postavený detektiv v Cumbrii a Poe věděl, že bude zuřit, že jí byl případ odebrán. Na začátku roku spolupracovali na případu Kurátor, a přestože se mezi nimi objevily neshody, Poe si rád myslel, že mezi nimi panuje i vzájemný respekt. Potřeboval ji na své straně, když šlo o plnění úkolů náročných na zdroje, jako je podomní vyšetřování a pasivní vyhledávání dat. Nemohli si dovolit, aby tyhle věci někdo zpackal.

Mary Hopeová se prokousala instruktáží a vypadala, že se jí ulevilo, když skončila. Jakmile se místnost vyprázdnila, vyzvala je, aby přišli za ní.

„Seržante Poe, jsem zodpovědná za sestavení tohoto týmu. Mohu vás formálně zařadit do Evropské styčné skupiny ELG a sdílet s vámi citlivé informace a nezpracované zpravodajské informace, protože jste oba už dříve podepsali zákon o úředním tajemství.“ Poe povytáhl obočí a podíval se na Tilly. „Slečna Bradshawová podepsala, když přijala výzkumný grant od ministerstva obrany.“

„Nikdy jsi mi neřekla, že jsi pracovala pro ministerstvo obrany, Tilly,“ poznamenal Poe. On sám podepsal, když sloužil u Černé hlídky.

„No jo, bylo to tajemství.“

„S Alastorem jste se už samozřejmě setkali, ale ráda bych vám představila posledního člena skupiny: Hannah Finchovou.“

Předstoupila mladá žena, ležérně oblečená v džínách a bundě. Tvář měla nalíčenou, ale ne nijak výrazně, černé vlasy stažené do praktického culíku. Vypadala nezkušeně, jako by ještě nedělala na žádném případu. Mračila se na Poea stejně, jako se on mračil na salát a rajčata v sendviči se slaninou.

Nepodala mu ruku.

„Hannah je náš styčný důstojník,“ uvedla ji Hopeová.

Zamračila se ještě víc.

„Myslím, že mě nemá ráda, Tilly,“ pronesl Poe.

„Na tebe si musí člověk zvyknout, Poe.“

„Cože? A na tebe ne?“

Hopeová si odkašlala. „Hannah byla včera večer na místě činu jako první z našich lidí. Koordinovala celou akci. Musíte ji odpustit, je trochu unavená.“

„To je v pohodě,“ odvětil Poe. Věděl všechno o nečekaných šestatřicetihodinových směnách a o tom, co dokážou udělat s vaším úsměvem.

„Víte o nadcházejícím summitu?“ zeptala se Hopeová.

„Ten ve Scarness Hall? Nic moc.“

Věděl, že se blíží summit, který se týká obchodu a koná se v Cumbrii. A že došlo k velkému narušení místních poměrů. Jinak si toho nevšímal. Byl si jistý, že je do toho silně zapojená místní policie, ale on tam jen žil, už tam nepracoval.

„Ani byste neměl,“ neodpustila si Hopeová. „Záměrně jsme to drželi v tajnosti. Proto byla vybrána Cumbria. Slušné dopravní spojení, ale ne zrovna mediální centrum. Je nepravděpodobné, že by přilákala velké davy protestujících. A čím méně je to viditelné, tím méně příležitostí k teatrálnímu vystupování mají světoví lídři.“

„Světoví lídři?“

„Možná někdy později. Pokud dojde k průlomů, přiletí podepsat smlouvy. Podají si ruce před kamerami a podobně. Třeba i zasadí strom.“

Poe si dal dvě a dvě dohromady. Vyšly mu čtyři.

„A Christopher Bierman v tom byl nějak zapletený?“

Hopeová přikývla. „V menší logistické míře. Jeho společnost Bierman & McDaid zajišťuje dopravu manažerů na letiště a z letiště helikoptérou. Scarness Hall byla vybrána, protože má přistávací plochu pro vrtulníky a poblíž je sklad paliva.“

„A vy jste požádala o vedení NCA, protože chcete, aby vyšetřování, a tedy i summit, probíhaly v klidu.“

„A protože má NCA vnitrostátní působnost, takže to nebude mít žádné mezinárodní dopady.“

Aspoň tohle Poe chápal. Nebylo snadné stanovit hranice odpovědnosti, když vyšetřování vraždy zasahovalo do různých oblastí. A Carlisle bylo od Skotska vzdáleno pouhých patnáct kilometrů. Když se Hopeová postarala o to, aby vyšetřování vedla NCA, udržovala smyčku malou a patřičně staženou.

„Dobře, tak proč mi neřeknete pravý důvod, proč jsem tady?“ otázal se Poe.

Hopeová se zamračila. „Právě jsem to vysvětlila...“

„Ne, jen jste mi uvedla přijatelný důvod, proč je tu Národní kriminální agentura. Neřekla jste mi, proč jsem tady *já*. Kromě toho, že ne vždycky dobře vycházím s ostatními –“

„To mohu určitě potvrdit,“ přikývla Bradshawová. „Inspektorka Stephanie Flynnová říká, že Poe je jako osina v jejím... no, tam dole.“

„Děkuji, Tilly,“ řekl Poe. „Oba pracujeme pro Oddělení analýzy vážných trestných činů. Naším úkolem je chytat sériové vrahy a sériové násilníky. Nechci se tady vychvalovat a je mi paní Biermanové, pokud nějaká je, moc líto, ale vražda v zapadlém carlislešském bordelu je hluboko pod naši úroveň. Takže se vás znovu zeptám. Proč jsem tady?“

„Proč na tom záleží?“

„Záleží na tom.“

Hopeová mlčela.

Ticho vyplnila Hannah Finchová. „Přesně o tom jsem mluvila, madam.“ Její hlas se zvláště vlnil, takže každá věta nakonec vyznívala jako otázka. „Četla jste informační dokument. Hned nahoře se píše, že seržant Poe neposlouchá rozkazy: buď se rozhodne spolupracovat, nebo ne. A zatímco v jeho světě to může být výhoda, v našem světě to výhoda není. Prosím vás tedy – nechoďte s tím ven.“

„Už o tom nebudeme mluvit, Hannah.“

„Možná bychom měli. Tohle je třeba řešit diskrétně a taktně – a ani jedno z toho seržant Poe zřejmě neumí.“

Poe se podíval na Bradshawovou a pokrčil rameny.

„A to se se mnou teprve seznámila,“ prohodil.

„Můžete se, prosím, přestat hádat před dětmi?“ promluvil Locke. Od chvíle, kdy ho Poe spatřil, se nepřestal usmívat. „Hannah, dobře víte, proč tu seržant Poe je. A Mary, myslím, že byste měla seržantu Poeovi říct, proč je to právě on, a ne někdo z protiteroristického oddělení.“

Zdálo se, že Mary Hopeová je rozpolcená.

„Usnadním vám to, jo?“ prohlásil Poe. „Jestli mi neřeknete, proč jsem tady, jdu pryč.“

Finchová řekla: „Nechte ho jít.“

„Hannah, vy mi to teda neusnadňujete!“ vyjela na ni Hopeová.

Místnost se ponořila do nepřijemného ticha, tak hlubokého, že Poe slyšel slabé bzučení zářivek.

„Jak se všichni máte?“ ozval se za ním hlas. „Vypadá to, že to tu začíná být trochu vyhrocené. Myslím, že si potřebujete dát pár minut pauzu. A vy jste tady proto, že jsem si vás vyžádala, seržante Poe.“

Poe se zamračil. Ten hlas mu byl povědomý.

KAPITOLA OSMÁ

Poe se otočil. O dveřní rám se opírala žena, kterou nepoznával. Vysoká a štíhlá. Její hnědá pleť byla bezchybná a vlasy měla podle poslední módy krátké. Výrazné, vysoce posazené lícní kosti zvýrazňovaly oči, které vypadaly, jako by jim nic neušlo.

Věnovala mu cynický úsměv. „Vy jste Poe,“ řekla.

Neformulovala to jako otázku a Poe se soustředěně zamračil. Kde už ten hlas slyšel? Nedávno, pomyslel si. Byla to Američanka, z některého z jižních států. Louisiana nebo Mississippi. Možná Severní nebo Jižní Karolína.

Bradshawové to docvaklo jako první.

„Zdravím, zvláštní agentko Melody Leeová. Já jsem Tilly Bradshawová. Mluvily jsme spolu telefonicky na začátku tohoto roku. Dáte si šálek ovocného čaje?“

„Jistě, zlatičko.“

Ted' si Poe vzpomněl. Byla to agentka FBI, která je jako první upozornila na existenci Kurátora. Tehdy byla se svojí teorií v menšině a kvůli tomu, jak ji prosazovala, za trest strávila rok v jednom zapadákově v Jižní Dakotě. To bylo v době, kdy mu zavolala. Jakmile se případ vyřešil a dočkala se ospravedlnění, poslali ji zpět do Washingtonu. Ted' byli spolu v občasném kontaktu prostřednictvím e-mailu.

A nyní se nacházela v budově MI5 v průmyslové zóně na okraji Manchesteru.

Její přítomnost věci rozhodně nevyjasnila.

„Co tady děláte, zvláštní agentko Leeová?“ zeptal se Poe.

„Ujišťuju se, že můj člověk může v této zemi bezpečně přistát.“

„Váš člověk?“

„Náš ministr obchodu.“

„Myslel jsem, že je to tajná služba, kdo zajišťuje ochranu výkonné moci. Nebo ne?“

„Jistěže ano. Ale ta je reaktivní. Něco se pokazí a jejich úkolem je utéct. FBI je proaktivní.“

„Dobře, tak co tady dělám já?“ zeptal se Poe. „Slečna Hopeová se mi to kupodivu zdráhá říct.“

„Protože je jim trapně, Poe.“

„Trapně? Proč?“

„Protože FBI odmítla jejich první volbu, někoho, koho chtěli jmenovat do čela tohoto vyšetřování.“

„Kdo to byl?“

„Nikdo, koho znáte.“

„V čem byl problém?“

„Nebyl to ani nikdo, koho bychom znali my.“

„Nerozumím tomu.“

„Je to opravdu jednoduché. Zabezpečení vrcholových schůzek musí být...“

Poe však už přestal poslouchat. Bradshawová odešla k nápojovému pultu, aby přinesla nápoj Melody Leeové, a on posledních pár vteřin sledoval malou skupinku mužů, kteří si zaskočili do konferenční místnosti pro čaj. Jeden z nich, obtloustlý chlapík s očima jako brouk a účesem Borise Johnsona, právě štouchl do jednoho z kolegů. Ukázal směrem k Bradshawové a mrkl na něj. Přistoupil k ní a nalil si nápoj, zamíchal ho, ale lžičku nechal v hrnku. Poe přestal vnímat zvláštní agentku Melody Leeovou a soustředil se na to, co se dělo u pultu.

„Už jste se setkala s Bernie Spoonem, Tilly?“ zeptal se muž s účesem Borise Johnsona.

„Nesetkala. Je tady?“

„Tak trochu,“ usklíbl se. A vytáhl lžičku z hrnku.

„Hej, ty!“ vykřikl Poe.

Všichni v místnosti nadskočili. Muž s vlasy jako Boris Johnson se otočil.

„Já?“ podivil se.

„Jo, ty, ty vypasenej blbečku,“ řekl Poe. „Dotkni se hřbetu Tillyiny ruky tou horkou lžičkou a já z tebe vymlátím duši a pak tě zatknou za napadení.“

Zavládlo náhlé a absolutní ticho. Chlapík s účesem Borise Johnsona dočista zfialověl.

„Kdo si sakra myslíš, že jsi?“ začal se vztekat. „Přijdeš si do našeho baráku a –“

„Víte přesně, kdo to je, Grahame,“ vložil se do hovoru Locke. „Četl jste ve složce seržanta Poea něco, co by vás přimělo myslet si, že neudělá přesně to, co právě řekl? Ted' prosím běžte a počkejte v mé kanceláři.“

„Ale pane, nemůže s námi přece mluvit jako –“

„Možná jsem se nevyjádřil jasně,“ řekl Locke. „Asi jste se mylně domníval, že jsem vám něco navrhoval.“

Graham vyšel z místnosti, a když za sebou zavíral dveře, střelil po Poeovi vražedným pohledem.

Bradshawová se připojila k Poeovi.

„Kdo je Bernie Spoon, Poe?“ zeptala se. „A proč jsi na toho muže křičel?“

„Chtěl tě spálit lžičkou, Tilly. Bernie Spoon znamená lžičku, která tě spálí.“

Podívala se na zavřené dveře.

„To je ale pitomec,“ prohlásila.

Poe se obrátil k Melody Leeové. „Omlouvám se, ale říkala jste něco o bezpečnosti na summitu.“

„Seržante Poe, jestli je tu nějaký náznak rizika pro našeho člověka, tajná služba ho sem nepustí,“ řekla a na rtech jí pohrával úsměv. „A pokud nepřijede náš člověk, pak nepřijedou ani ostatní. Tři roky plánování půjdou do háje. Proto jste tady: FBI požádala o nezávislého vyšetřovatele – skutečného poldu z mordparty. Někoho, kdo nebude jen automaticky přikyvovat na to, co chtějí Britové. Přišel jste s velkým doporučením.“

„Vážně? A kdo mi ho vystavil?“

„Já. FBI chtěla někoho, kdo bude vyšetřovat, aniž by se staral o politiku nebo o to, koho našte.“

Alastor Locke se usmál. „Seržant Poe právě prokázal, že se pro tento úkol mimořádně hodí,“ poznamenal.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Hannah Finchová vzdala snahu o vyloučení Poea z vyšetřování. Místo toho zkusila jiný postup.

„Dobře, seržant Poe zůstává,“ prohlásila. „Ale trvám na tom, aby všechna rozhodnutí přijímal jenom s mou účastí.“

„To mi nepřipadá tak nerozumné,“ řekla Mary Hopeová. „Co říkáte, Poe?“

„Ani náhodou.“

„Souhlasím,“ přisvědčila Melody Leeová. „Seržant Poe to musí vyšetřit jako každou jinou vraždu. A to znamená bez nadměrného dohledu.“

Mary Hopeová pokrčila rameny.

„Fajn,“ řekla Finchová, „ale jdu do toho s ním.“

„Výborně,“ zvolal Alastor Locke. „Vypadá to, že si všichni budou skvěle rozumět. Kde chcete začít, seržante Poe?“

„Kde jinde než na místě činu?“

Finchová řídila. Bradshawová a Poe seděli na zadních sedadlech, Melody Leeová na sedadle spolujezdce. Většinu cesty do Carlisle však strávila otočená dozadu.

Čhtěla vědět, co se stalo Kurátorovi. Poe tušil, že to ví a že je to jen způsob, jak vyjádřit vděčnost. Když totiž Poe vytáhl Kurátora ze stínu, nezachránil jen její kariéru; dostal také z vězení nevinného kluka.

„Před pár měsíci se ke všemu přiznal,“ řekl jí. „Soudce mu napařil doživotí. Zhebne v kriminále.“

Melody spokojeně zabručela.

„Kretén,“ dodala.

„Řeknete mi, proč se o tenhle nový případ tak zajímá FBI? Bierman je Brit. Je pravděpodobné, že ho zabil Brit. Kromě toho, že létal s helikoptéry, mi to jméno nic neříká.“